

disponere over. Da nu desuden de Forskud, der hidtil ere ydede, ere blevne tilstaaede af Finantsministeren, vilde det være en forunderlig Forvikling af Sagen, at nu Indenrigsministeren skulde tilstaae nogle Forskud, og naar saa den ubethdelige Sum var opbrugt, der var stillet til hans Naadighed, skulde man igjen gaa til Finantsministeren og bede ham gjøre Forskud. — Forsaavidt en æret Folke-thingmand (Madsen) har omtalt det Ønskelige, at Loven angaaende Krigsstadeserstatningen inarest muligt kunde blive forelagt, skal jeg kun bemærke, at jeg deler dette Ønske, og jeg troer at have gjort, hvad jeg kunde, for at faae de fornødne Oplysningdr, men jeg har ikke kunnet gjøre Videre ved Sagen, forinden de forbrede Oplysninger foreligge. Man har imidlertid endnu ikke seet sig istand til at indsende dem, og dette finder jeg rimeligt, naar man veed, at det ikke er Amtsraadene eller Rjbstadcommunerne, det alene berøver paa, men at navnlig de første selv maae indhente Oplysninger fra de enkelte Communer, og vi vide Alle, som have haft med saadanne Sager at gjøre, hvor ofte de Oplysninger, som saaledes indkomme, ere i høi Grad utilfredsstillende og maae sendes tilbage for at omgjøres. Dette er Grunden til, at Sagen endnu ikke har kunnet være videre fremmet fra min Side.

Fischer: Det var mig fra Begyndelsen af Forhandlingerne om disse 50,000 Rd. ikke ganske klart, paa hvilket Standpunkt det ærede Medlem, der har ført Ordet for Fleertallet i Udvalget, egentlig stillede sig, om nemlig det ærede Medlem anerkjendte nogen Bevillingsmyndighed ved Siden af Rigsdagen eller ikke. Efter de Øtringer, som imidlertid faldt i det ærede Medlems sidste Foredrag, maa jeg ansee det for aldeles utvivlsomt, at det ærede Medlem i dette Tilfælde anerkjender en bevillende Myndighed ved Siden af Rigsdagen og grunder sin Berettigelse til at see dette Forslag fastholdt paa Tillægsbevilling paa de Grundlovsbestemmelser, der ere gjældende med Hensyn til Kongerigets særlige Anliggender. Det ærede Medlem har ogsaa gjentagne Gange henviist specielt til disse, og Spørgsmaalet bliver da, om Bestemmelserne i Grundlovsindskrænkningen

§ 2 ere af en saadan Bessaffenhed, at Krigsstadeserstatning maa komme ind under Begrebet af et særligt Anliggende, thi er det ikke Tilfældet, troer jeg, det maa falde af sig selv, at den Sum, som blev optagen ved anden Behandling — jeg stemte dengang imod den — atter maa udgaae. I den nævnte § 2 hedder det under Opregningen af Kongerigets særlige Anliggender: „Tilveiebringelsen af det Mandskab til Land- og Søhæren, som ifølge de bestaaende Planer eller de fra den lovgivende Magt for de fælles Anliggender udgaaede Love skal leveres fra Kongeriget.“ Det er altsaa det Mandskab til Land- og Søhæren, som ifølge de bestaaende Planer eller ifølge Love, vedtagne af Rigsraadet, skal leveres, der udgøre et særligt Anliggende. Endvidere hedder det: „Tilveiebringelsen af de Heste, Rejnettsmidler, Foder, Qvarteer og lignende Naturalforbrødenheder, som Kongeriget paa samme Maade forpligtes til at skaffe tilveie.“ „Paa samme Maade forpligtes til at skaffe tilveie“ det vil sige: ifølge de bestaaende Planer eller ifølge Love, vedtagne af Rigsraadet. Men det, hvorom her nu er Spørgsmaal, er jo ikke Noget, som paa nogen Maade falder ind herunder; Erstatningen, som her skal ydes for hvad der er leveret i Sjælland, er ikke Erstatning for Noget, der er leveret ifølge Krav efter de bestaaende Planer eller ifølge Love, vedtagne af Rigsraadet, men er leveret ifølge Kjødens Vold, og det er noget fra de Bestemmelser, som findes her i § 2, aldeles forskjelligt. Jeg kan derfor ikke indsee, idetmindste ikke efter, hvad det ærede Medlem hidtil har ytret, at det i Sandhed kan fastholdes, at Erstatning for Krigsstade er et Anliggende, der er særligt for Kongeriget.

Fischer: Jeg troer heller ikke, at det ærede Medlem vil kunne fastholde, at Krigsstadeserstatningen er mellem de Anliggender, som enten findes paa Normalbudgettet eller hidtilbogs have været betragtede som Fællesanliggender. Det er den ikke, og der bliver altsaa Spørgsmaal om en Analogi. Naar det ærede Medlem da vil undersøge Indskrænkningens Lovens Hovedregel, hvortil jeg ogsaa har henviist, vil han finde, at Alt, hvad der